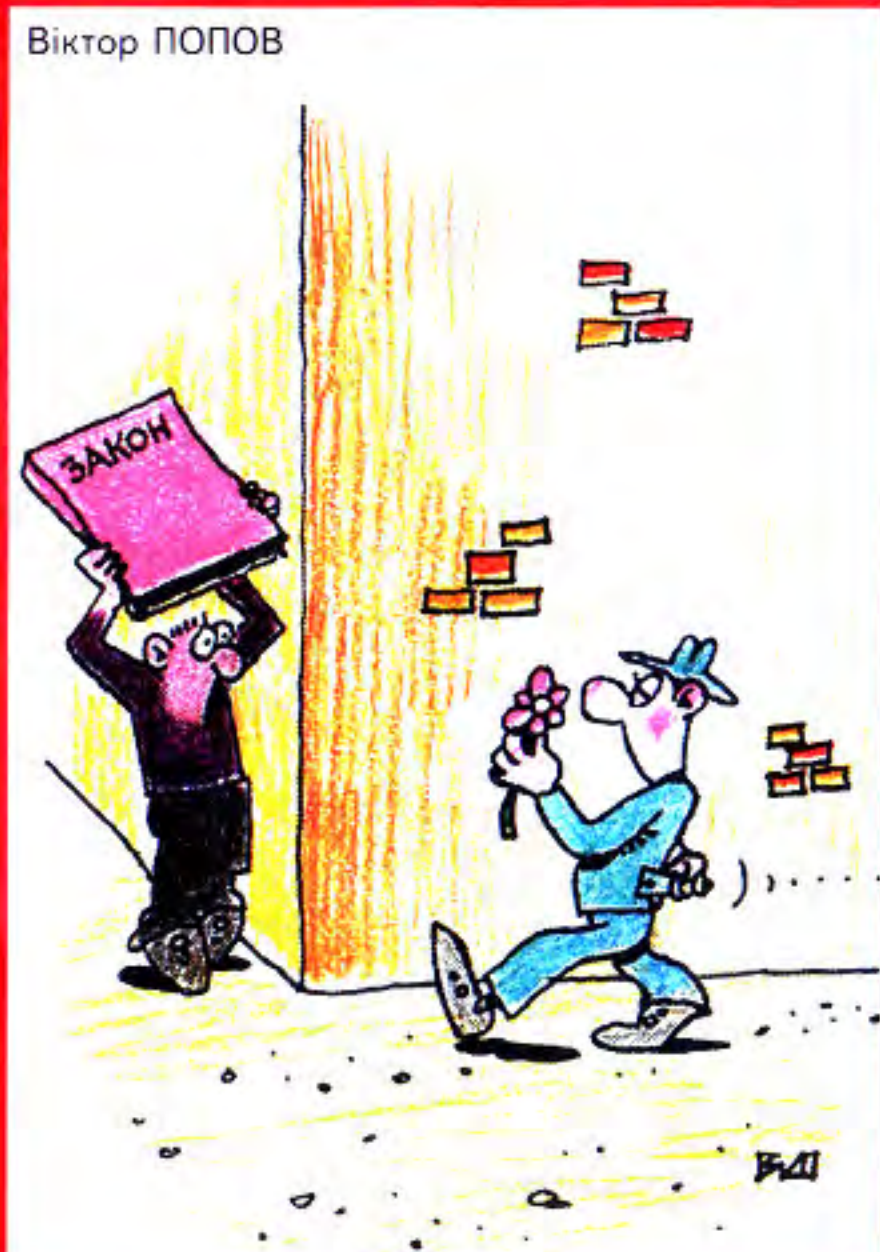

ПЕРЕШЦЬ

— Взимку у вас була біла шуба, а тепер сіра. Виходить, одну шубу ви не внесли в декларацію.

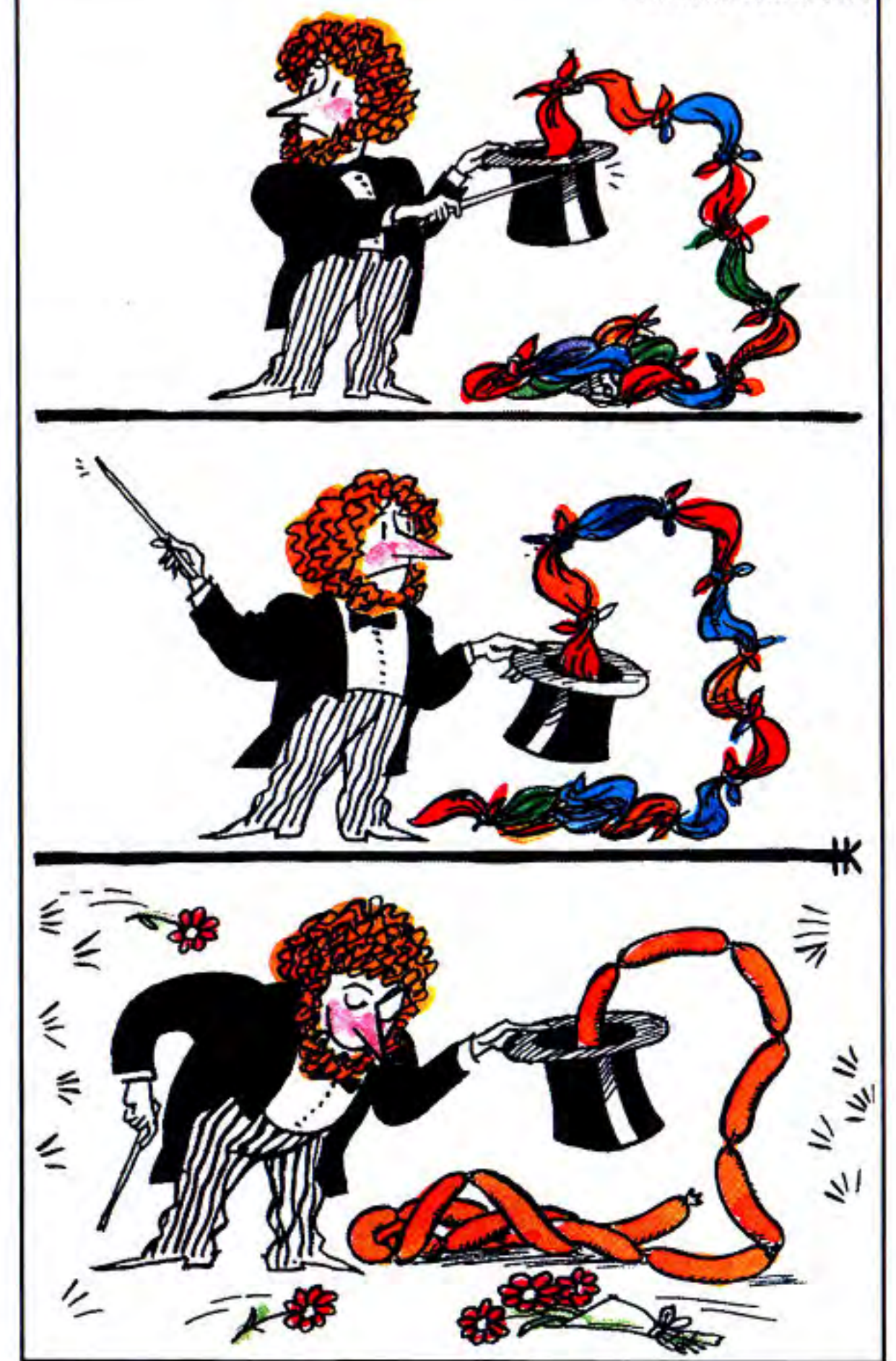

— Кілограм яблук, будь ласка!

РЕАЛЬНІСТЬ

Праві назвалися лівими,
Ліви зробилися правими,
Безправні — більш обзілілими,
Але залишилися безправними.
Ті, що були німими,
Поробилися язикатими,—
Хто позмагається з ними,
Язиком тротуар підмітатиме.
Стали сумними безжурні,
Оптимісти не мають рації,
Домоглись послідовні дурні
Підвищення кваліфікації.
Хто носа тримав за вітром,
Став майстром своєї справи,
Варить його макітра
Лише злободенні страви.
Вчорашня брехня стає правдою,
Сьогоднішня правда — брехнею.
Над своєю душею безправною
Я схилився і плачу над нею.
День сушій у нас — о'кей!
Грядущий день — за туманом.
Пакеєм zostався пакей,
Переназвавшись паном.

Петро ОСАДЧУК.

ЩЕ ОДИН ШТРАФ

Нещодавно урядовці вирішили застосувати штрафні санкції проти власників транспортних засобів, які не мають страхового полісу. Парламент вже ухвалив у першому читанні законопроект про обов'язкове страхування. Найявність полісу мають перевіряти працівники ДАІ, котрі, здається, що тільки цим й займалися.

«Може, нас незабаром зобов'язують перевіряти і наяв-

ність у водіїв квитанцій про сплату за користування газом, електроенергією, водою...», — невесело жартують вони.

НЕ ХВОРІЙТЕ!

Тільки за минулий рік Державною інспекцією з контро-

лю якості лікарських засобів було виявлено і вилучено з обігу 62 серії 20-ти найменувань фальсифікованих ліків. Як зарубіжних, так і вітчизняних. Фальсифікують і віагру, і звичайнісінький розчин йоду. На жаль, в Україні навіть не передбачено покарання за подібні злочини.

ДО ЛАМПІОЧКИ?

Може так статися, що Україна незабаром залишиться без електролампочок вітчизняного виробництва. Львівське відкрите акціонерне товариство «Іскра» стає нерентабельним. Це сталося після того, як Міжвідомча комісія, «дбаючи про українського виробника», скасувала обмеження на імпорту електричних лампочок з Росії, Білорусії, Польщі та інших країн, заводи яких вдаються до демпінгових методів продажу продукції на нашому ринку.

Конвертовані думки

- ✓ Одні відточують розум, інші гострять лікті.
- ✓ Перед законом усі рівні. Поки справа не доходить до кішечень.
- ✓ Чужоземне тяжіння.
- ✓ З нашою якістю доріг кожному рядову поїздки можна розцінювати як спецрейс.
- ✓ В компанії корів: «Треба взяти бика за роги!»
- ✓ Із скарги голки: «Я просто зашиваюсь на роботі».

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

м. Київ.

О.К.

МАЙЖЕ З НАТУРИ

Зустрілося двоє знайомих:
— Ну, як поживаєш?
— Нарешті квартиру собі купив.
— Велику?..
— Малу... Жити, правда, в ній можна, а от про рибалку поговорити — ні...

* * *

Нового українця жінка повела на концерт до консерваторії.
Оголошують:
— Чайковський! Перший концерт для скрипки з оркестром.
Новий українець слухав, слухав, а потім і каже:
— А чо, для першого концерту непогано!

Микола БОНДАР.

м. Кіровоград.

ОГОЛОШЕННЯ

Бажаю зустріти свого єдиного та неповторного. Приймаються колективні замовлення.

ЩЕ ТРОХИ

До Європи Банановому Маразматору вже рукою подати: лишлось пройти лише Азію, Африку, та ще якусь Латинську Америку.

БРАК ЧАСУ

У Банановому Маразматорі судді просто фізично не встигають судити корупціонерів. Стільки їх тут розплодилось. І з кожним із них суддя повинен сходити до ресторації, з'їздити на полювання, відвідати сауну, кегельбан, та й просто поторгуватися...

Олександр ПЕРЛЮК.

Вадим СИМИНОГА

Володимир АДАМОВИЧ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

ПІДВИЩЕННЯ

— Надто вже самостійним став цей Дятел, — бурчав Крук. — Довбеться де хоче і коли хоче.

— А ви його той... на підвищення! — порадила кмітлива Сойка.

Крук завжди цінував мудрі поради і призначив Дятла головним заготовлювачем березових сержок. А ледь минув березень, викликав його до себе та й каже:

— Одержуй премію за добру службу — і бувай здоров.

БАЄЧКИ

— Як то: «бувай здоров»?

— Та, бачиш, посада ж твоя сезонна...

ТЛУМАЧ ЦАРСЬКИХ СНІВ

Лев прокинувся, як і годиться цареві, в добродушному гуморі. Солодко позіхнув, потягнувся і покликав свою секретарку Лисицю:

— Дізнайся, голубонько, чи справді на липі дині ростуть, чи то мені ввісні приверзлося?

У незвичайну халепу я встрияв. Раптово від мене всі відвернулися. Друзі дитинства зі мною не розмовляють. Однокласники й однокурсники косо поглядають, знайомі десятою дорогою обходять. Наче я їхні телята з моста кидав.

Мучуся. Сни мене покинули. Різні думки-варіації в голові снують. Ще і ще запитую себе: що ж сталося? Де собака заритий? Невже я, колишній рядовий педагог, а нині рядовий пенсіонер Іван Смичок, комусь дорогу перейшов? Такого гріха за собою не відчуваю. Зірок із неба не хапав. Двійок учням не ставив. Бо ж займав у школі скромненьке місце — вів уроки праці. А недавно ота незрозуміла ситуація дещо просвітилася. У дивну халепу я втрапив зовсім випадково. Запросив мене на каву з причепом колега з сусідньої школи № 13 Петро Децюк. До пенсії математику викладав. Живе зараз, як і я, на скромному утриманні пенсійного фонду. Петро скаржився на скруту. Далі мене запитує:

— А як тобі живеться, пане Йване?
Я йому у відповідь:
— Дай Боже, щоб не гірше. На долю не скаржусь — усе маю, що душа бажає. Нінч проблем, як мовить мій сусід-угорець Іштфан Чепі.
— А яка у тебе пенсія?
— Хороша.
— Конкретно.
— Тобі скажу. Але не для розголосу.
— Я ж не базарна баба.
— Трохи не дотягує до 1700 гривень.
— За які заслуги?!
— За довголітню чесну працю.
— А я, по-твоєму, байдки бив на роботі?! Сорок років трудового стажу маю. Мої учні відомими математиками стали.

Децюк почервонів. Кошлаті посивілі брови згущилися над вилинялими сердитими очима. Навіть кави не допив. Grimнув:

— Де справедливість?!

Через день-другий майже всі педагоги-ветерани міста довідалися, що я, Іван Смичок, маю астрономічну пенсію. Одні, як потім довідався, гострили-перчили:

— По всьому видно, Смичок служив

у секретних органах. Недолугі уроки в школі були для нього тільки прикриттям.

Була і така версія:

— Можливо, був таємним агентом ЦРУ. Звідти надсилають спеціальну премію. То багата «шарашка»...

Хтось навіть скаргу накатав у найвищу інстанцію, аби в'яснити: чому чесні трудівники мають мізерні пенсії, а такий-сякий Смичок — особливу. На серйозний сигнал відреагували оперативною перевіркою. Покликав мене на рандеву сам найвищий керівник пенсійного фонду. Досить суворо запитав:

— То правда, що люди говорять?

— А що люди говорять?

— Конкретно — про твою пенсію.

— А що про неї говорять?

— Що вона аж надто висока — міністерського рівня.

— Яку нарахували, таку маю. Чекаю підвищення.

— Звідки взялась сума 1700 гривень?

— Ви, паночку, відстали від життя. Ми ж в усьому рівняємося зараз на Захід. І я вирішив не відставати від нових віянь. Там суми пенсій, чував я, визначають не на місяці, а на рік. Ось і я сплюсував дванадцять місяців докупи...

Микола РІШКО.

м. Ужгород.

— Якщо й увісні, то віщий сон у вашій величності. Ростуть. Там такі, як баняки, висять. Липівками називаються.

ЩЕЗЛА ЧИСТОЮ

Якось на світанку на Дьоготь осіла Краплина Роси.

— А-а, попалася нарешті! — торжествував той. — Тепер тебе й ненька рідна не пізнає!

Аж тут блиснуло Сонце. Краплина, звісно, щезла. Але чистою.

Іван ВЛАСЕНКО.

БЕЗ БРУДУ

Телефонний дзвінок голові сільради з району:

— Олексію Петровичу, вирішено виділити вам ящик мила, то приїдьте заберіть. І сподіваюсь, до нас більше не надходитимуть скарги, що у

вас то руки брудні, то совість нечиста...

ГОСТИНЕЦЬ

Два куми біля піцерії:

— Ну, що, куме, давай зайдемо, по пиці вріжемо?

ОМАНЛИВИЙ ВИГЛЯД

— Ніколи б не подумав, Іване, що ти боїшся своєї дружи-

ни. На вигляд вона така тиха, лагідна...

— Вигляд?! Пластична операція!

ВИВІВ

Пенсіонер на лавочці біля будинку:

— Нарешті я вивів із своєї квартири тарганів. Погода сонячна, чого його вдома сидіти...

Надія СЕМЕНА.

с. В. Крупіль на Київщині.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

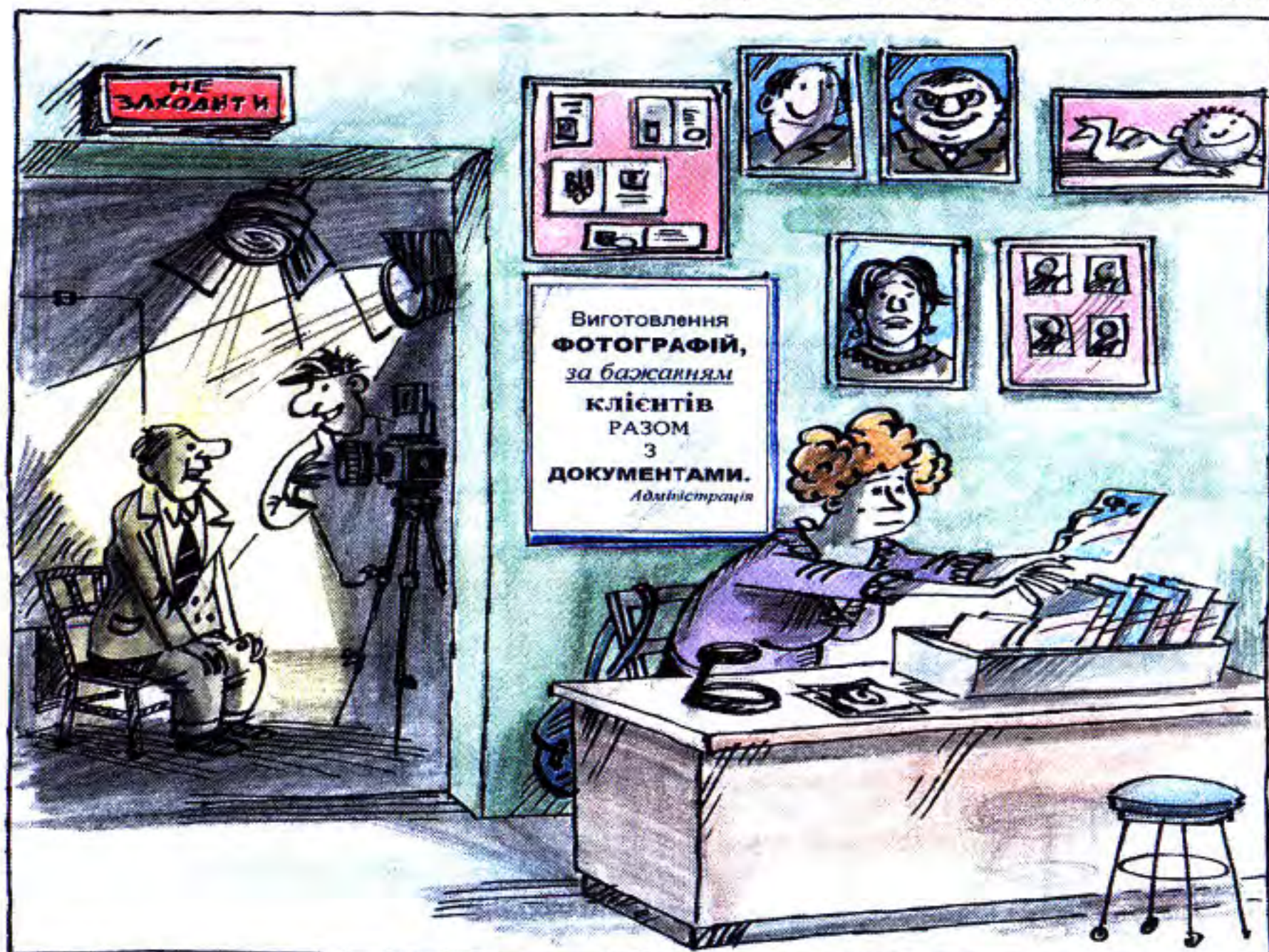
Коли приїздять до нас зірки із ближнього і далекого зарубіжжя, то і бізнесмени, і «меломани» з високих посадових крісел спішать засвідчити свою повагу до їхнього таланту. Так, мабуть, і повинно бути. Та ось підійшов ювілей нашого всевітньовідомого співака Бориса Гмирі. І нав'язав він думки: чому ми так не шануємо наші таланти, і не поважаємо себе?

Г. ХВОСТЕНКО.

м. Київ.

— Вороно, а де сир?
— Віддала на податки.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятника)

Незламні у любові до всесвітнього прогресу, жителі підльвівського райцентру Городок у вісімдесятих роках останнього століття минулого тисячоліття одностайно запалися вдосконалити свою телефонну мережу. Прийняли офіційні рішення, назбирали купу документації, завели зошит у клітинку для обліку черги на встановлення телефонів. Більше того — розпочали будівництво нової АТС. І невдовзі на вулиці Львівській, 16, на три поверхи піднялися стіни новобудови, над якими навіть з'явився дах.

Надворі стояв час вікопомної перебудови, і хоча було, куди не кинь, кепськувато і просто паскудно, всі чекали невідпорного вторгнення всіляких гараздів. А якщо про них, гаразди, можна буде ще й поговорити телефоном, то це для городківчан видавалося верхом щастя. І ніхто якось не надав значення одній арифметичній деталі — місцевий цех електрозв'язку мав номер 13. Зрештою, в епоху войовничого атеїзму фахівці твердили, що дідькові у нас робити нічого. А даремно — нечистий, кажуть, може осідлати будь-які політичні формації і державні установи.

Перебудова зіграла в ящик. Зупинилося і бу-

дівництво. Та ось перемогла демократія, і нові люди взялися за безліч справ, у тому числі і за АТС. Але щось там не дуже виходило, і спорудження станції «заморозилося» на довгі роки. Зведені стіни почали потроху руйнуватися, хтось щось поніс із будови додому... Однак потроху люд втомився від мітингів і згадав про свій давній задум. Знову розпочалося творення. У середині 90-х дійшло до того, що приміщення навіть урочисто освятили. Але й дідько не спав. А мудрі люди переконали: якщо насядеться нечистий, то й найлегшу справу не зробиш довіку. А тут — АТС... І хоч як надривався керівник електрозв'язку Михайло Миськів, справа надовго заглухла. Невдовзі він безнадійно махнув рукою і здав повноваження.

Новий керманч городківських телефоністів Зіновій Румінський виявився ще завзятіший попередника. Не покладаючись на власні сили, він вирішив скинути куцого з лінії з допомогою начальника Яворівського райвідділення зв'язку Володимира Рудейка — гуртом, відомо, і батька легше бити.

Та... та минали місяці та роки, а телефоном ко-

ристувався, вочевидь, тільки ворог християнина, бо навіть стара мережа, встановлена у повоєнні роки, «дзенькає» вже погано.

Дуже великий шанс ввести станцію в експлуатацію виник перед останніми виборами. Тодішній голова Львівської обласної ради Ярослав Гадзало, що балотувався у тих краях, пообіцяв, що допоможе краянам, і 24 березня (за тиждень до виборів) АТС загомонить. Знову закипіли роботи — на цей раз ремонтні. Але вибори пройшли якось дуже хутко — не встигли.

Тоді не витерпів директор обласного управління «Укртелекому» Дмитро Мельник. У пресі пан Дмитро пообіцяв покінчити з явним безглуздом і до осені 2002-го року змонтувати — найїї шляк трафить! — АТС! Однак... Ну, ви знаєте, що було далі. Але ви не знаєте, що обладнання, яке не могли так довго встановити, щезло до бісової мами.

Нині у Городку говорять (без телефону), що АТС таки запускають у дію після Нового року. Але краще б помовчали, бо відомо, хто підслуховує на лінії у цеху електрозв'язку № 13.

Володимир ПАЛЬЦУН,
Роман ГОЛИНСЬКИЙ.

ПАРЛАМЕНТСЬКІ «ПЕРЛИ»

«Слід сказати, що не можна, так сказати, узурпувати або монополізувати своє право на те, щоб, так сказати, на ініціативу прийняття Земельного кодексу. В Земельному кодексі, як ми бачимо сьогодні і в нашій Конституції, дуже багато дірок, їх треба латати.

Мужчини і депутати, ви трошки думайте, перш ніж говорити.

Якщо нам вдасться пробити перше вікно в Португалії, я думаю, що цей приклад можуть наслідувати інші країни Європейського Союзу.

Ну, перепрошую, що українець усвідомив себе українцем, то майже неможливий такий випадок, щоб з цього приводу чого-небудь та не знайшлося.

Трапився мені до рук журнал «Губернатор», думав, що російський, бо які у нас губернатори? Так в ній знайомі обличчя, на кожній сторінці у п'яти, шести позях губернатори. Де ж культура і мораль?

Я також настаю на том, что мы должны вообще-то і по порядку.

Те, що ви робите, це є алогічно, не відповідає Регламенту і є по-дурному.

У нас є шанс увійти в історію як сесія, яку не можна закрити».

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Анатолія Василенка)

— Невеличка поправочка: замість слів «куди поділи врожай», треба читати «де купити зерно?».

Олексій КОХАН

На пожежі

БАЙКА

В недобрий час ударив грім
І в Дядька загорівся дім.
Людей поназбігалось — не злічить,
І кожен — гвалт! — пораду хоче дати,
Як ту пожежу загасить,
Й хоч полум'я аж гоготить, —
Киплять дебати.

— Лий воду справа! — Гнат кричить.
— Не слухайте! —
ногами тупотить сусіда Сава. —
Заходить треба зліва, а не справа!
— Яке там «зліва»?! — Гриць гука й собі
Аж пиниться. — Ну, далєбі,
У Сави голова дїр'ява!
— Послухайте мене! — волає Стах, —
Зривайте дах
І — крапка!
— Ото знайшовся розумак, —
Аж плюнула зі злості Гапка. —
Не слухайтеся цього недотепи!

Питаєте, звідкіль такий сюжет?
Це не секрет:
Сюжети, теми із життя берем:
Отак перед копицею проблем
Нерідко дебатують в нас нардепи.

Володимир ДУГАР.

м. Карлівка
на Полтавщині.

Георгій МАЙОРЕНКО

ІРОНІЗМИ

✓ Таланти народжуються рідко.
А лауреати, номінанти, переможці
суперрейтингів — пачками!

✓ Ви гадаєте, антидержавники
не можуть бути творцями державної
політики?!

✓ Чим більше грошей ти вкрадеш,
тим легше тобі потім буде довести,
що ти їх чесно заробив.

✓ Олігархи так трусяться над
своїми мільйонами, ніби вони їхні.

Олександр ПЕРЛЮК.

Микола КАПУСТА

— Чоловіче, ти вдома?

Анатолій ВАСИЛЕНКО

ЕКЗАМЕН

ГУМОРЕСКА

Аудиторія була заповнена огрядними дядечками й тітоньками, що аж світили очима від щастя. Аякже, сьогодні у них випускний екзамен. Шестимісячні курси «на екстрасенса» закінчилися. Вони дізналися все, що могли, про біополе, установки, енурези та багато іншого.

І ось зайшов екзаменатор. Чорновусий чоловік в чорній сорочці з чорною лискучою краваткою...

— Шановні колеги, — пустив він очима бісики, — зараз я роздам вам по фотографії. Ви за допомогою своїх екстрасенсорних здібностей, повинні установити хто це і де він зараз знаходиться.

Екзамен розпочався. Майбутні екстрасенси використовували

різні методи для виконання завдання. Одні водили каблучкою на нитці довкола фото, другі, поклавши зверху руки, заковували під лоба очі і чекали галюцинацій, треті впилися очима в зображення, намагаючись проникнути в очі сфотографованого, четверті проробляли над фото якісь гімнастичні вправи руками, а п'яті, перевернувши фотографію, вимальовували на чистому боці кабалістичні знаки.

Коли відведений час збіг, екзаменатор попросив відповідати.

— Це фото Стецька Задерживста, бо саме на це ім'я маятник найбільше крутився, — вигукнув один.

— Так, це Задерживіст. Бо саме його неприкаяна душа прихо-

дила до мене, коли я був у трансі, — випалив другий.

— Задерживіст, Задерживіст! — лунало звідусіль.

— Чому ви так впевнені? — запитав екзаменатор.

— Бо учора у випуску теленовин передавали, що він пропав безвісти...

— Теплі! Ви погляньте на фото! Білоножко, Гнатюк, Бобул! Повилазило, чи не знаєте наших знаменитих співаків? — гнівно кинув у клас екстрасенс.

Потім, трохи помовчавши, він зітхнув і дістав другу пачку фото.

— Даю вам іще один шанс...

Випускники почали пихтіти, використовуючи всі набуті під час курсів знання. Деякі тихенько під партою гортали конспекти. Але відведений час знову закінчився, і знову треба було відповідати.

— Це... Стягайло із Чортomla...

— Петренко з Кіровограда...

— Онищук з Одеси...

— Теплі! Та це ж Стецько Задерживіст! Що ви робили шість місяців?! Байдики били? Екстрасенси!.. А взагалі, навчання оплачене, конспекти маєте. Навчіться на практиці. Отже, колеги, вітаю, від сьогодні ви — екстрасенси-магістри парапсихологічних наук. Вам буде вручено сертифікати, що це підтверджує. Отже, щасливої дороги. Проте хто хоче одержати ще глибші знання, може поступити на ще одні курси. По їх закінченні отримаєте диплома з правом приватної практики. Оплата наперед. Квитанції можете взяти на виході...

Олександр НОСЕНКО.

м. Запоріжжя.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Я вас слухаю...

Олексій КОХАН

Конкурс історій

Вип'ємо за те, щоб на нас гроші не падали!

Михайло БОРЩАГІВСЬКИЙ.
м. Київ.

В одній східній країні дочка прийшла до матері і скаржиться:

— Мій чоловік має непокірний характер.

— Цьому можна зарадити. Принеси кілька волосин із тигрових вусів.

— Та як же я їх добуду?! — злякалась дочка.

— Нічого, подумай... Спробуй... Ти все-таки жінка.

Подумала дочка. Наступного дня взяла шматок баранини і пішла в ліс. А тигр почув запах людини і прибіг із хащі. Кинувся він на жінку. Та ж кинула шматок м'яса. І поки він їв, втекла. Наступного дня вона знову прийшла в ліс із шматком м'яса. Тигр знову кинувся на неї. Жінка кинула йому баранину. Але цього разу не втекла, а спостерігала, як він їсть. Коли вона втретє прийшла із м'ясом, то тигр уже чекав її і радісно замахав хвостом. Цього разу він їв із рук. А на четвертий день він після обіду навіть задрімав біля жінки. Тоді вона обережно й висмикнула з його вусів кілька волосин.

Принесла їх до матері. А та й каже: «Ти приборкала такого звіра. А в кожному чоловікові живе тигр...»

Так вип'ємо за тигрів, що сидять за цим столом і чарівних жінок, які знають, що з ними робити.

Роман ВІВЧАР.
м. П'ятихатки.

Борис РЕВЧУН

ЕЙФЛОРИЗМИ

◆ Ми і гори зрушимо, як тільки покінчимо з лісами.

◆ Парламентський комітет контролю за виготовленням дишлів.

◆ Еволюція: розв'язані руки перетворюються у лапи.

Флоріан БОДНАР.

Сергій РЯБОКОНЬ

ДРУЖЕ
СЕРЦЕ!

Оце як увімкнеш телевизор, то чуєш, що такий-то державний муж відвідав таке-то передове господарство. Передові господарства у нас, слава Богу, ще є. Але їх, як кажуть, по пальцях можна перерахувати. Тільки чого туди їздити, коли там і без «державників» усе гаразд? Проїхалися б вони нашими звичайнісінькими селами — з перекособоченими клубами, розваленими фермами, подивилися б на неорані поля. Може б, хоч тоді защемило у них серце.

Микола КРУЦ.

Херсонська область.

— Якщо хочете почути кращий прогноз — збільшіть гонорар.

ПЕДАГОГІЗМИ

- Найкоштовніший камінь — граніт науки.
- Коли корчуть старі пні, страждають і молоді паростки.
- Різьбяр по дереву життя.
- Язик теж може стояти кісткою в горлі.
- Знання дають, а звання роздають.
- Новий матеріал про травлення вчитель біології не пояснював, а розжовував.
- Вулиця нерідко краще виховує тому, що там більше наочності.

Леонід ЗАБАРА,
вчитель вищої категорії.

— І зверни увагу: я до тебе в кишеню не ліз!

«Коханий! Танцюю, у нас синюлька. Вага — три з половиною кг. Купи квітів і пляшку шампанського для лікарки. Не забудь конверт з «баксами». Пологи були складними. Цілую тисячу разів. Наталя».

«Люба. Радий безкінечно. Стрибаю, танцюю, гуляю... Третій день не виповзаю з бару. Нехай росте наше орля! Мій водій Вася привезе ящик «шампана», ящик коньяку і закусь. Цілую мільйон разів».

«Андрійку, зайди до дитсадку. Тебе запрошує вихователька. Ніби нашого синочка кривдять діти. Я в модельєра».

«Красно дякую. На носі поїздка до Бельгії, симпозіум з підприємництва. Скільки років виховательці? Щоб не злостивилася, купи їй французькі парфуми. Синюльці скажи, щоб давав здачі. На похиле дерево і кози скачуть...»

«Андрію! Наш Ігорьок купив комп'ютера і не відходить від нього ні на крок. Вчора скаржилася вчителька: на уроці привселюдно запалив «Мальборо». Я в ательє міряю сукню...»

«Наталіє! Скажи Олежці, щоб не доводив вчителів до сліз. Вони й так працюють задарма. Щодо «Мальборо», то нехай би обходив-

ся чимось дешевшим. Молоко на губах не обсохло. Я з друзями в турецькій сауні. Подзвони на пейджер. До речі, де поділися мої іспанські плавки?»

«Андрію Петровичу! Наш Ігор потрапив до міліції. Ні-

бито серед білого дня когось роздягнув на вулиці. Йому світить кримінал».

«Люба жінко! Не слухай

пліток. Зараз усі ходять голі і босі, за винятком олігархів. Було б кого роздягати. Про якого, зрештою, Ігоря, ти кажеш? У нас же Олег. У справах фірми я лечу в Амстердам...»

«Чоловіче! Сина запроторили до в'язниці на три роки. Ти батько, чи Фігаро-квартирант? Про якого Олега товчеш? У нас Ігор. Я в приватного перукаря. Твій пейджер мовчить, як німий...»

«Жінко, повернувся, а тебе нема. Знову підвела. Сьогодні зустрічаюся з американськими інвесторами. Накльовується проект на мільйон «баксів». Про чийого сина ти торочиш? Зрештою, раніше посадять — скоріше випустять».

Олександр ХОМЕНЧУК.

м. Любомль
Волинської області.

ВИХОВАЛИ

Із записок на пейджері

перес-иа.

перес-иа.

ТУМБА ОГОЛО

Любителям гострих відчуттів **ПРОДАМ ШИЛО**

Того, хто знайшов мої водійські права, переконаливо прошу забрати ще й того чортового «запорожця».

Тільки в нас клієнта поміють, підстрижуть, одягнуть, взують і підберуть за помірними цінами труну.

ЗА ВІНАГОРОДУ ПОВЕРНУ ПОРОЖНІЙ ГАМАНЕЦЬ.

Вийду заміж із наступною конфіскацією імушества

Зніму стрес разом із шапкою, пальтом і годинником з 22 до 24 години в під'їзді будинку № 13.

Спитати Гришу.

Чергові по тумбі Флоріан БОДНАР та Петро СОХАН.

Народні усмішки

ОГОЛОШЕННЯ

«Рекламному агентству для зйомок телевізійної реклами потрібні дівчата не старше 25 років, зростом не менше 178 см, параметри 90х60х90. Найвність лупи, карієса, запаху з рота, сухої шкіри, постійних критичних днів — обов'язкова».

Почув і записав
Левко ГУРТОВИЙ.

м. Слов'янськ,
Донецької області.

ПЕСИМИСТИ

Нещодавно пройшов перший всесвітній з'їзд песимістів. Було прийнято рішення: більше з'їздів не проводити.

ПРОБЛЕМА

П'яний підходить до мільйонера:
— Скажіть, будь ласка, як пройти до вокзалу.
— Ідіть прямо, прямо і тільки прямо...
— Гик... Прямо?... Мабуть, не дійду.

Почув і записав
Ігор ДОВГОНОЖКО.

м. Хрестинівка
на Черкащині.

ПІСЛЯ УНІВЕРСИТЕТУ

Шеф новому співробітнику:
— Ось, візьміть віник і підметіть отам...
— Я ж закінчив університет!
— Справді?... Ну тоді на перший раз я вам покажу, як це робиться...

Почув і записав
Ярослав ГОЛОВАТИЙ.

м. Ямпіль
Вінницької області.

Костянтин КАЗАНЧЕВ

Георгій МАЙОРЕНКО

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

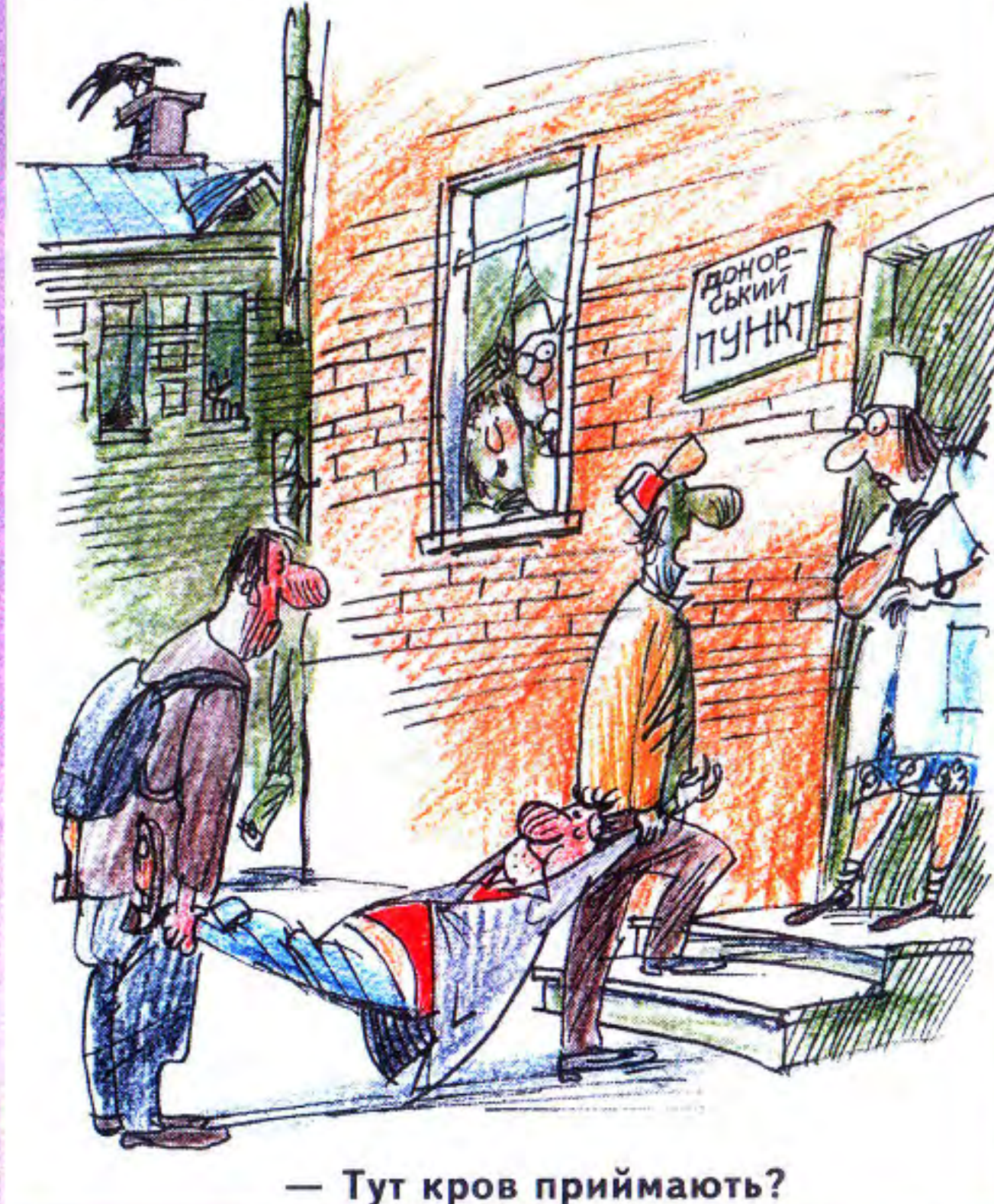

— Тату, цей дядя робить гроші з повітря?

В'ячеслав КАПРЕЛЬЯНЦ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Тут кров приймають?

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятника)

— Я не такий багатий, щоб звертатися в суд чи міліцію...

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— А маленький я тому, що спечений з урожаю 2003 року...

Владислав ШИРЯЄВ

— Слухай, а ти якесь хобі маєш?

Костянтин КАЗАНЧЕВ

Випускникам нашого учбового закладу буде забезпечене місце біля корита!

Георгій МАЙОРЕНКО

Народні усмішки

РОБОТА

— Я ж попереджав: під час роботи палити забороняється!
— А хто працює?

Почув і записав
Григорій КОВАЛЬСЬКИЙ
м. Богодухів
на Харківщині.

ПОЩАСТИЛО

Перед хірургічною операцією хворий запитує у медсестри:
— Скажіть, це правда, що мене оперуватиме найзнаменитіший професор.
— Так...
— Як мені пощастило, як пощастило!
— Так, пару разів на рік він бере в руки скальпель, щоб перевірити, чи пам'ятає хоч щонебудь...

ВАГОМА ПРИЧИНА

— Ви не палите... Здоров'я бережете?
— Ні, на горілку економлю...

Почув і записав
Федір СТРИЖАК.
м. Малин
на Житомирщині.

НЕ МОЖНА

У санаторії обід. Хворий підкликає офіціантку:
— А чому мені не дасте виделки і ножа?
— У Вас, хворий, стіл дієтичний. Гострого, на жаль, Вам не можна.

Почув і записав
Ярема МАНДЖУЛА.
м. Трускавець.

Народні усмішки

РАДІСТЬ

Біля пологового будинку молодий фотографує свого сина, якого вже забирають додому. Заходить і з одного боку, і з другого, і присідає... Знімав, поки плівка не закінчилася. Медсестра у нього і питає:
— Це у Вас перша дитина?
— Та ні, дитина вже третя, а ось фотоапарат — перший.

Почув і записав
Андрій НАТІВСИН.

м. Кобеляки
на Полтавщині.

ЗНАДОБИТЬСЯ

Новобранець запитує у прапорщика:
— Не розумію, для чого мені вивчати автомат, якщо я буду служити кухарем?
— По-перше, — підняв догори пальця прапорщик, — багнетом можна чистити картоплю, а по-друге, автомат порятує від розгніваних товаришів по зброї...

Почув і записав
Петро ВОРОНИЙ.

м. Хуст
на Закарпатті.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятника)

Олексій КОХАН

— Який жах! Який жах!..
— Що трапилось, Сальєрі?
— Наснилося, що Моцарт воскрес і написав ще одну геніальну симфонію!..

Олександр МОНАСТІРСЬКИЙ

Вам ще й пощастило. У сусідньому будинку води зовсім немає.

Дебют у «Перці»

Сергій ДЕМОРАЦЬКИЙ

— Чого ви прибули в це погибельне місце?
— Заробити на життя.

«Перець» завжди радий новим авторам. І сьогодні він щиро вітає з дебютом Сергія Деморацького з Миколаївщини, Олега Кузнецова та Світлану Рейніш із Києва.

Народна мудрість говорить: добрий початок — половина діла. Сподіваємося і друга половина буде у вас, друзі, успішною.

Світлана РЕЙНІШ

Олег КУЗНЕЦОВ

Сергій ДЕМОРАЦЬКИЙ

— Сантехніка сюди! Півцарства за сантехніка!

Багато хто, звичайно, ще пам'ятає, як героя колись популярної пісні, дбайливого та добросердного вівчаря, непокоїло майбутнє його підопічних. «Вівці, мої вівці, — журився він, — вівці та отари, хто ж вас буде пасти, як мене не стане?»

Вслухаючись у ті пісенні вівчарські жалі, ніхто тоді навіть і подумати не міг, що той сердега марно собі душу ятрить такою проблемою, бо все складеться та повернеться по-іншому: спочатку не стане самих овець та баранів, а вівчаря вже вслід за ними «не стане», бо не буде чого пасти. Нині чабани збереглися ще там, де усе-таки якимось порятувалися та животіють куці залишки загнаного у безпросвітні нетрі українського вівчарства. Більшості ж із них довелось шукати іншого хліба, бо про яке чабанування може йти мова, коли щезли вівці?

Раніш цю невибагливу кудлату худобину тримали в кожному, як би то по-теперішньому сказати, агроформуванні. Бо так велів його Величність державний план. Одні вимагали вовни, другі — смушок, треті — шашликів. Отож бодай сякі-такі овечки скрізь по Україні — і на Полтавщині зокрема — водилися. Було і для плану, і для різних начальницьких рангів шанувальників баранячих шашликів «на природі».

Та от нові часи настали, переміни пішли. Держзамовлень на вовну та смушки не стало; шашлики, видно, відступили перед модою на «ніжки Буша». От і «мекнули» та «бекнули» наші вівці та барани. Тепер

про них нагадують лише спорожнілі, а де — то й геть сплюндровані кошари.

Не беруся судити у всеукраїнському масштабі, а от у нашому Припсіллі овечку чи баранця, здається, невдовзі можна буде побачити лише на малюнках до дитячих казок. На весь Шишацький район, наприклад, уже тепер живої вівці вдень зі свічкою не знайдете.

Але надія, як відомо, «бекає» останньою. Чому б і нам за неї не вхопитися? Тим паче, що привід є...

Чи то в лісі щось здохло, чи то справді схаменились у поважних столичних кабінетах, але там (не у лісі, звісно, а в кабінетах) задумали подарувати нашим овечкам шанс на порятунок. Як стало відомо, з квітня передбачені дотації вівчарям. За кожну вівцю

та за ярочку старше року обіцяно 40 гривень. Ця новація підпирається спільним наказом аграрного та фінансового відомств. Щоправда, грошики можуть капнути лише туди, де знайдуться гурти, в яких є не менше сорока вівцематок.

Виходячи з наших, як тепер кажуть, реалій, рідко в якому районі знайдуться законні претенденти на овечі дотації...

Але не будемо про сумне та невеселе, давайте — про веселе та втішне. Тим паче, знову ж таки, що привід для цього є: Мінагрополітики наладналося не тільки порятувати наше вівчарство од цілковитої загибелі, а й забезпечити його подальший розвиток: тим, хто візьметься ще й примножувати маточне поголів'я, за кожну додану — до тих сорока обов'язкових — вівцематку, крім усього обіцяного, ще й річна 50-гривнева доплата обіцяється...

Раптом згадалося: якимось нашим селянам чимало наобіцяли на великовагових бичків. Підбадьорене надією на додаткову копійку, селянство взялося за справу. Нелегкою працею виплеканих бичків-великоваговиків здали; вони давно уже на вжиток пішли; а селянам тільки й лишилося, що на обіцяне чи й не до кінця світу чекати...

І чого це мені раптом бички на думку спали — ума не доберу.

Ярослав ПРОЦЬ.

сmt Шишаки на Полтавщині.

Друзе Перче!

У Одесі вирішили для кожного світлофора знайти спонсора. Його ім'я буде «увіковічено» на меморіальній дошці.

Воно то ніби нічого поганого й немає. Є в людини зайві гроші — нехай виділяє на обслуговування світлофора. Бося тільки, що у нас тоді побільшає тих, хто не дуже боїться жезла автоінспектора. Бо, приміром, зупинить такого спонсора працівник ДАІ за порушення правил дорожнього руху, а той: «Хлопці а ви знаєте, хто я такий?! Я світлофор у вас, в натурі, тримаю». От і нехай спробує автоінспектор закликати такого «орла» до порядку.

Павло ГРЕБЧЕНКО.

м. Одеса.

Олексій КОХАН

ПРИДИБЕНЦІЇ

Вікна дівчини і хлопця знаходяться навпроти. Хлопець, як стемніє, вимикає світло і спостерігає, як дівчина роздягається у себе в кімнаті.

Одного разу у хлопця задзвонив телефон.
— Алло! Це дзвонить дівчина з квартири

навпроти. Ти, випадково, не бачив вчора, куди я поклала свої колготки?

На базарі жінка купує насіння.

— Як ви гадаєте, воно зійде?

— Безумовно! Якщо не зійде, зберете його і принесете мені, я вам поверну гроші.

Іван МЕЛЬНИК.

м. Сміла на Черкащині.

- Здоров, Степане, кажуть, ти одружився!
- Так.
- Дивись, не піддавайся жінці, намагайся, щоб твоя взяла.
- А ви, Петре Івановичу, давно одружені?
- Десять років.
- Ну і чия взяла?
- Поки що нічия, йде запекла боротьба.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

— У нашому племені ще матріархат!

СУДЖЕНИЙ

Донька привела до хати молодика, який набивався в женихи, аби мати оцінила майбутнього зятя. Мати подивилася на заросле рідкою щетиною обличчя залицяльника, і з серцем мовила:

— І це, Оксанко, твій суджений?

— Ні-ні, він ще не сидів у в'язниці, — поспішила заспокоїти донька.

НЕ ДИВУЄТЬСЯ

Бігає у вагоні поїзда хлопчик років трьох.

— Як тебе звати? — запитує одна з пасажирок.

— Кося.

— Гм... Дивне ім'я.

— А тато маму називає кицею і вона не дивується.

СУТТЄВА ОЗНАКА

— Миколо, твоя дружина не сварлива?

— Уже ні.

— А чому «уже»? Хіба була злюкою?

— Була-а... Але я сказав, що вчитав в одному журналі, мовляв, нервозність — ознака старості...

Іван ТОКАРЧУК.

м. Камінь-Каширський.

ОПИСКИ САМОПИСКИ

НЕЩАДБАНК.
ПОСИДОВИЙ

ОКЛАД.

Григорій СТОРОЖ.

ПЛАЗЕНЬ.
ХАМБАЛ.
ПЛАКСОН.
РОТОТЯГА.
БЕКАЛІЯ.

Іван ТОКАР.

АГРОКУМБІНАТ.
ПРАЦЕДУРНА.
КРАДИТ.

Іван БЕЗРУЧКО.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Ніхто й не здогадується, що ми банк обчистили.

Начальнику всіх пекельних ліфтів

Копія

Його Світлій Темності Вельзевулу

Вже вкотре сигналізую вам, що в нашому рідному й улюбленому Пеклі з вини чортів твориться чорті й що. Так, наприклад, у будинку № 12, що по вулиці Польовій (зона № 8, сектор 3) вже третій місяць не працює ліфт, — куди дивляться наші добродії чорти?

На наші неодноразові скарги ця братія не реагує — ліфтова кабінка як стояла без руху, так і стоїть. А ми як хекали пішкадьором, так і хекаємо! Хоч ми й грішники, та, як той казав, все ж люди. Покипиш зміну в казані із смолою — ноги геть відмовляють. А треба ще дертися. Кому на другий-третій поверхи, то ще й терпимо, а як мені на верхотуру? Сил більше немає піднятися до себе на п'ятнадцятий — та ще після щоденного кипіння в смолі. Прошу вжити заходів!

Грішник Петренко П. Ф.

Грішнику Петренку П. Ф.

Пекло, зона № 8, сектор 3.

вулиця Польова, будинок № 12.

Дякуємо за своєчасну сигналізацію з приводу нетипового і, звичайно ж, тимчасового виходу з ладу ліфта в будинку № 12 по вулиці Польовій.

Ліфт — технічна споруда зі спеціальною кабіною для вертикального переміщення людей (втім числі й грішників) та вантажів. Прикро, коли ця технічна споруда не піднімає вертикально населяників нашого дружного, нашого прекрасного Пекла. Але — брак деталей. Що вдієш, криза, що охопила Рай, докотилася й до Пекла, зачепивши наше в принципі зразкове ліфтове господарство.

Одночасно у відповідь на вашу скаргу радо Вам повідомляємо, що найближчий від Вас ліфт, який працює, знаходиться по вулиці Польовій у будинку № 13. Це у вашій зоні, на одній вулиці, поруч з вашим будинком.

Просимо Вас тимчасово користуватися ним, поки нарешті міне криза й буде полагоджено ліфт у вашому будинку — треба ж нам дружно виходити з пекельної кризи.

З найкращими побажаннями

Начальник всіх пекельних ліфтів

Заслужений діяч Пекла

Чорт Чортенко.

Копію з листів зняв

Валентин ЧЕМЕРИС.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

У нас носатими називають не тільки тих, у кого довгий ніс, а й людей, котрі пхають свого носа, як кажуть, у чуже просо. Тобто туди, куди їх не просять.

Одного разу Бог назбирав повний мішок шкідливих жучків, кузьок, комарів... А потім покликав до себе носату бабу.

— Оце, — каже, — візьми цей мішок і втопи його у морі. Тільки не розв'язуй і не заглядай, що там всередині. Бо буде біда. Вік не виправиш.

— Та хіба ж я така?! — відповіла носата баба. — Чого б я його розв'язувала?

Закинула баба мішок за спину та й побрела до моря. Далеко й не відійшла. Бо взяла її цікавість: «Що ж воно там у мішку? Може, щось цін-

не, а я його у море викину. Треба глянути хоч одним оком».

Румунська народна казка

Зупинилася вона, поставила мішка на пеньок і почала розв'язувати. Тільки розв'язала, а звідтіля — жучки, комахи як поповзуть! Одні в траві ховаються, другі — в зем-

лі, треті на деревах, під корою.. Що робити? Почала збирати. А як ти їх збереш, коли їх сила-силенна, а баба сама? Довелося повертатися назад.

— Що ж ти натворила? — зустрів її Бог. — Тепер ті жучки і кузьки всьому живому спокою не даватимуть. Будеш ти тепер дятлом. Поки не переловиш усе, що вивозло з мішка, доти залишатимешся носатим птахом.

Відтоді довбає дятел своїм носом у лісах і садках дерева, під кору заглядає, щоб усіх до одного жучків і кузьок вилловити. Сподівається, що ось-ось йому це вдасться і він знову стане людиною.

Переповів М. ДРУЗЯКА.

НЕ ЗНАВ

Вчителька каже учневі:
— Сьогодні мені, Васильку, так соромно було дивитися на тебе у трамваї.

— Чого?
— Старенька бабуся стояла біля тебе, а ти сидів і не поступився їй місцем.

— А звідкіля ж я, Маріє Петрівно, знав, що ви дивитесь?

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

м. Боярка.

РЕБУС
Той, хто правильно розшифрує ребус, прочитає українську народну загадку. А як прочитає, нехай відгадає.
Склав М. ЛІСОВИЙ.

ГРИЦЬКО БОЙКО

Улюбленому письменнику дівчорі Грицькові Бойку у вересні виповнилося 60 літ. Тільки за життя Грицька Пилиповича в Україні вийшло понад п'ятдесят його веселих книг. У них, як підмітила поетеса Тамара Коломієць, вкладено добру і щирю душу, вони промовляють до всіх теплим і чистим голосом.

Вірші Грицька Бойка — це справжнє свято дотепного дзвінкого слова.

УХ І ОХ

Ми на груші, —
Ух!
Раптом чуєм:
Гух!
Потім тільки
Гець!
Що воно за
Грець?
Подивились:
Ох!
То ми долі
Вдвох!

ПОВЕЗЛО

От мені
Повезло! —
Їхав я
Мотоло...
Молото...
Томоло...
М-о-т-о-р-о-л-е-р-о-м
В село!

ЩОБ НЕ СПІЗНИТИСЬ

Мама черепаха
В серпні перший раз
Проводжала сина
В школу, в перший клас.

А чому це в серпні?
Ясно нам чому:
Щоб не запізнитись
На урок йому!

У СЛОНА БОЛИТЬ НОГА
У слона болить нога.
Слон сьогодні шкутильга:
Гостював комар у нього
Наступив йому на ногу.

ВЧОТИРЬОХ — ВІД ОДНОГО
— Чого тікаєте в розгін?
Ви ж — вчотирьох,
а він — один...
— А ми не знаєм, — каже Влас, —
За ким він гониться із нас!

ГРАК
Захотілося граку
З чорного стать білим.
Тричі входив він в ріку,
Тричі мився милом.
А коли пилуку змив,
То ще більше почорнів.
— Кепське мило! —
карка грак.

Та чи так?

ЗУБИ
У сестрички Люби
Випадають зуби.
І говорить Люба:
— Я тепер бежжуба!

ВІРНА ПРИКМЕТА

Якщо у людини грошовий запас різко зріс, а словниковий різко зменшився, значить, перед вами новий українець.

ЧЕРГОВА СПРОБА

Вчора у країні було проведено міжнародний День боротьби з бідністю. Бідність перемогла.

ЩЕ КРУТИШЕ

Пташине молоко — це вже не круто. На столах нових українців уже давно з'явився пташиний кефір!

ПОРАДИ НЕЗДАРАМ

Якщо більше брати нічим, беріть гроші.

АКЦІЯ!

Зазирни під кришечку і знайди слово «лох».

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ,

що снігові баби в Запоріжжі набагато темніші, ніж жителі екваторіальної Африки.

ХАРАКТЕРИСТИКА

Нічого собі.

ПИТАННЯ ДО СУДДІВ

Скільки треба дати, щоб дали менше?

КОРОЛІ І КАПУСТА

У кого більше «капусти», той і король!

Борис РЕВЧУН.

м. Кіровоград.

ЧОРНИЙ ГУМОР

Георгій МАЙОРЕНКО

Олег ГУЦОЛ

Сергій ВЕЛЬМОЖКО

Олег ГУЦОЛ

Олексій КОХАН

Сергій ФЕДЬКО

Андрій САЄНКО

Взимку, коли ще струмки не дзвеніли, і байбаки не свистіли, вичитала Ярина Миколаївна Мичка в одній газеті коротеньке оголошення «За помірну плату вишлю насіння рожевого огірка-момордики».

У Ярини Миколаївни аж очі загорілися. Вона уявила, як сусідка по дачі Катерина Верещака зайде до неї в гості, пройдеться між грядками і, побачивши рожеві огірки, сплесне в долоні:

— Боже, хіба такі бувають?!

Або на день народження поставити на стіл баночку рожевих огірочків. Гості аж роки від здивування порозкривають:

— Це що за чудо таке?

А тут і чоловік із роботи прийшов.

— Не роздягайся, — зупинила його на порозі Ярина Миколаївна. — Зараз на пошту побіжиш — замож вишлю момордику.

— Моно... що? — не зрозумів Віктор Федорович.

— Момордику! — заглянула Ярина Миколаївна у газету, щоб перевірити чи правильно назвала овоч. — Рожевий огірок. На дачі посіємо. А то дивуємо судів лише гарбузами...

Відтоді й почалося.

Уже через три дні Ярина Миколаївна «пиляла» чоловіка:

— Ну чого ти сидиш? До поштової скриньки збігав би. Може, момордику там прислали.

Нарешті прислали. Аж три насінини.

— Усього три? — зазірала у конверт Ярина Миколаївна. — За такі гроші!

МОМОРДИКА

ГУМОРЕСКА

— Мабуть, рідкісний овоч, — мовив Віктор Федорович. — А, може, та момордика дуже куциться.

Краще б він цього не казав. Бо коли прийшла пора сіяти огірки, під три насінини відвели широку грядку. Щотижня, коли сімейство Мички приїздило на своїх стареньких «Жигулях» на дачу, Ярина Миколаївна спершу бігла до широкої грядки:

— Ну, як там наша момордика?

Росли бур'яни, а сходів, схожих на огіркові, не було.

— Мабуть, прополоти треба, — казав Віктор Федорович.

— Я тобі прополю! Ти знаєш, які у неї листочки? Вирвеш з бур'янами... І взагалі — відійди з цигаркою з грядки. Палиш тут! Момордику димом отруюєш... Може, вона диму не переносить.

Бур'яни росли — момордика не сходила.

— А може, так і треба? — заспокоювала себе Ярина Миколаївна. — Це ж не простий огірок, а рожевий. Не сходить, не сходить, а потім «як попре»!

А воно «не перло». Бур'яни «перли», момордика не сходила.

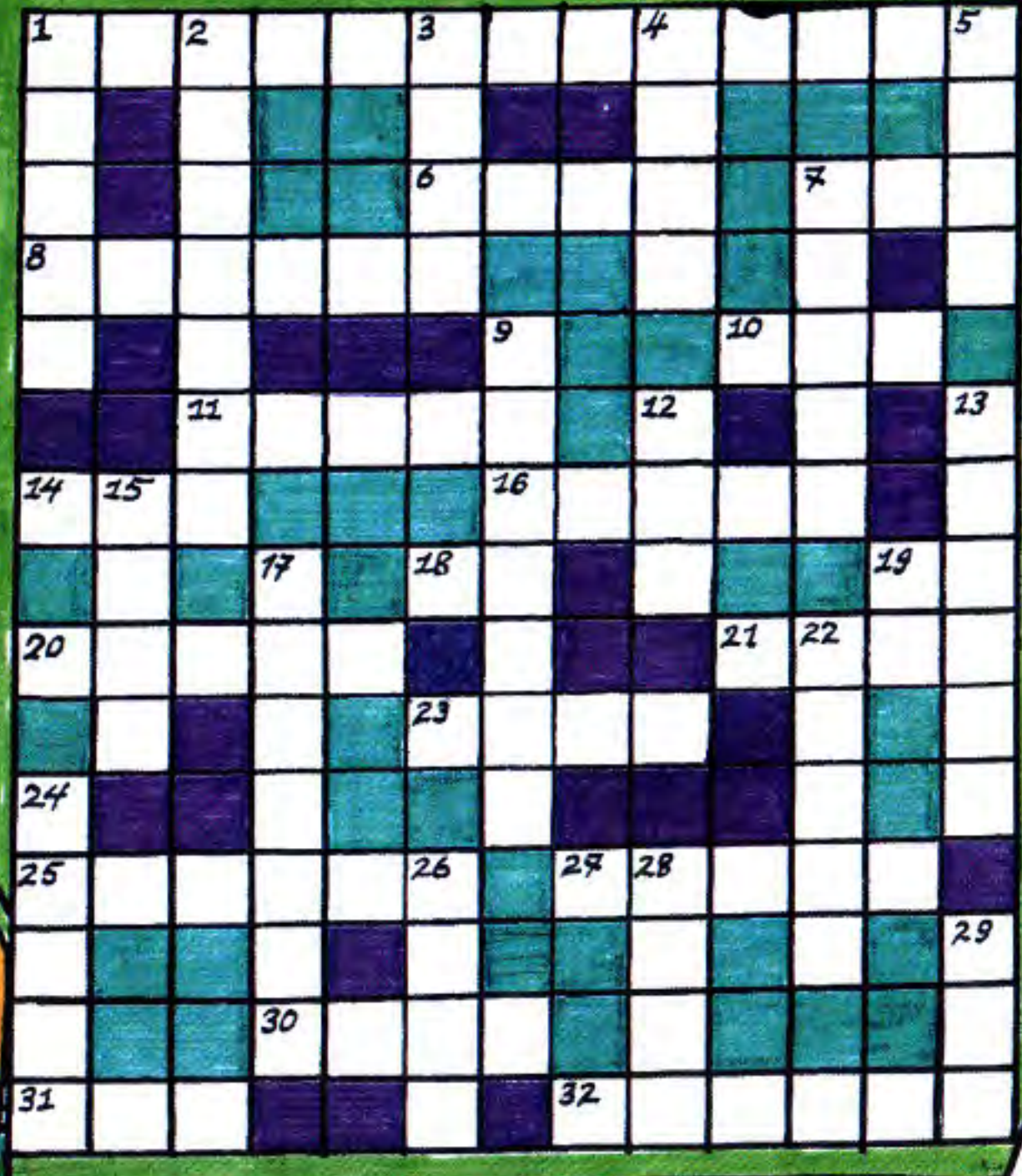
Уже на сусідніх грядках і жовтяки повибирали...

— Скільки землі під бур'яном прогуляло! — скрушно зітхала Ярина Миколаївна. — Що ж я усе літче поливала?

— Момордику! Момордику! — усміхався чоловік. А потім узяв і зібрав усе насіння з тієї грядки. І в газету оголошення дав: «За помірну ціну надішлю насіння рожевого огірка-момордики...»

Незабаром він мав стільки грошей, що міг на базарі купити будь-які овочі. Крім... момордики. Її він так і не бачив. Але переконався — дуже корисний і... прибутковий овоч.

Михайло ПРУДНИК.

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 1. Класик української літератури. 6. Колюча риба. 7. Він вмивається без води. 8. Модель Землі. 10. Його має річка, відро, чарка... 11. Вид транспорту. 14. Станція технічного обслуговування. 16. Цирковий прийом. 18. Скорочене звертання до матері. 19. Нота. 20. Вересень, жовтень, листопад... 21. Число, що складається з частин одиниці. 23. Стіжок із 60 снопів збіжжя. 25. Шматок розплавленого металу. 27. Різке короточасне прискорення швидкості руху. 30. Закінчений за будовою епізод в опері, що виконується одним співаком. 31. Всевидюще, пильне... 32. П'яте... до воза.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Лід. 2. Місто в Канаді. 3. Кінокомедія «Смугастий...» 4. Чорний, як... 5. Назва дев'ятої літери грецького алфавіту, найменшої за розміром. 7. Геометричне тіло, утворене від обертання прямокутного трикутника навколо одного з катетів. 9. Древньогрецький мислитель, математик. 12. Містер... 13. Український байкар. 15. Коротка застольна промова з побажанням. 17. Вид гризунів, цінний хутровий звір. 19. Міжнародна система одиниць. 22. Поет-гуморист. Живе у Запоріжжі. 24. Світязь. 26. Острів у Середземному морі. 28. «Оболонь», «Чернігівське», «Жигулівське». 29. Застаріла одиниця ваги, що приблизно дорівнює 1,2 кг.

Склав М. ВОРОЖБА.

«Острови, куди не ступала нога людини, населені скромно».

тухли в холодильнику, покладіть на зріз скибку лимона».

«Він так дихнув на дівчину, що у неї аж очі запотіли».

«Щоб надпита пляшка горілки довше зберігалася в холодильнику, покладіть її в морозильну камеру».

«Петро відчуває себе в горілці, як риба в воді, от якби він ще й так балакав».

(Із шкільних творів).

(Із газет).

Надіслав Ярослав ПРОЦЬ.

Надіслав Флоріан БОДНАР.

«Бібліотека і клуб закриті на час декретної відпустки».

(Із оголошення).

Надіслав Іван МАРТИШ.

«Петро їздовий, але він їздить, як всадник без голови».

(Із листа до редакції).

«Продам хату, в якій ще можна жити і займатися хазяйством і чим угодно».

(Із об'яви).

«Щоб надрізана ковбаса чи шинка не про-

Надіслав Іван ТОКАР.

КОНКУРС ТРИВАЄ

Багато анекдотів починається так: «Повертається чоловік раптово з відрядження, відчиняє шафу, а там...» Замість коханця наш художник Анатолій Василенко намалював у шафі «нічний горщик» у горошок. («Перець» № 8). «І що б це означало?» — замислився чоловік. Замислилися і наші читачі. Бо з одного боку ситуація сама по собі смішна. Усе зрозуміло, як кажуть, і без слів. А з іншого... Мусив все-таки чоловік в цій ситуації щось сказати.

Читачі кепкували над бідолохою і співчували йому. Членам журі найбільше сподобалися підписи **Миколи ЖУРАВЛЯ** з м. Очакова на **Миколаївщині**: «Яка ж ти у мене, жінко, турботлива», та **Юрія БЕЗРУКАВОГО** з м. Лебедина на **Сумщині**: «А де Семен?»

ВІТАЄМО!

І нове завдання: придумайте підпис до малюнка Валерія Сингаївського, який щойно повернувся з баштану.

На переможців чекають призи.

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

У двох матерів по п'ять синів.

Відгадка: руки і пальці.

ВІДПОВІДІ НА СКАНВОРД, УМІЩЕНІЙ У «ПЕРЦІ» № 8

Б	Е	Р	Е	З	А	К	Ц	І	Я	Й	У	С	М	Т	Б	У	З	О	К
Е										Р	О	П	У	Х	А	У			І
Р										О	К			А	Р	А	Б		Т
Е										Л	А			Т	О				Г
З										Е				З	А	Н	У	Д	А
А										К	Ц	І	Я	Й	У				С
										Н	І	М	Б						М
										Д	А	С	О	П		У	Ж		Р
										А	Р	А	П	О		С	Е		Р
										Н	А	Ф		К	О		З	А	П
										А				П	О	Л	К		Т
																			Е
																			Р
																			Ц
																			І
																			Я

ІНТЕРСМІШИНКИ

ТАКИ Ж ТАК...

Лікар заповнює лікарняну картку і питає Патрішу:

- Незаміжжя?
- Так. Два рази.

НОВИНА

Габріел прокинувся серед ночі і нишпорить у холодильник.

- Що ти шукаєш? — питає дружина.
- Тут була пляшка віскі...
- Хіба не пам'ятаєш, ти ж випив її на похоронах твого батька.
- Справді. А я сушу голову — де це старий запропастився.

СКАРГА

Рейчел жаліється матері:

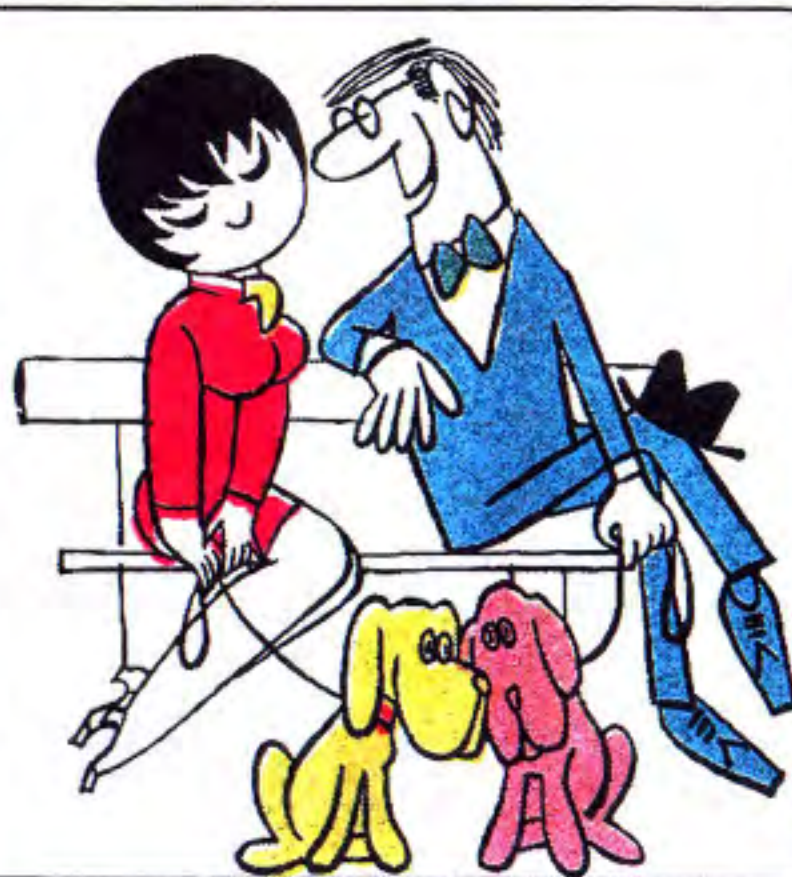
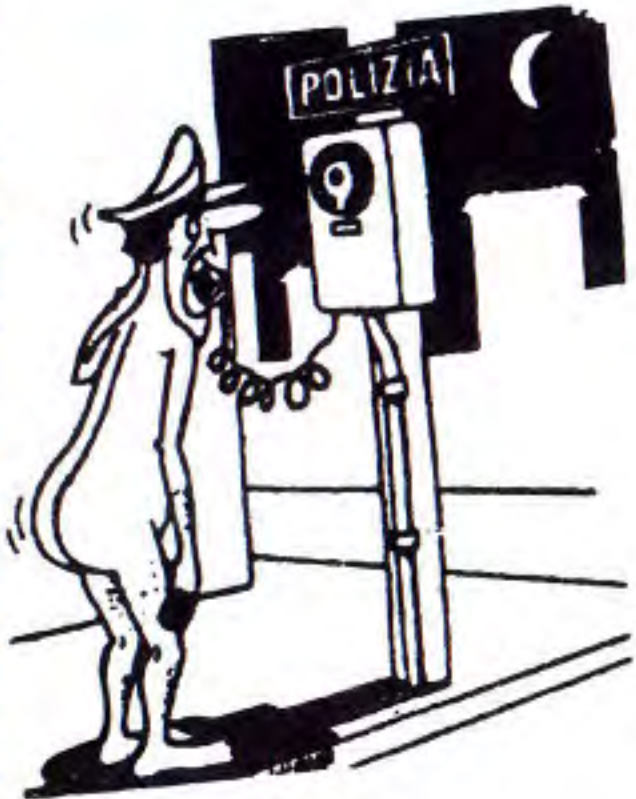
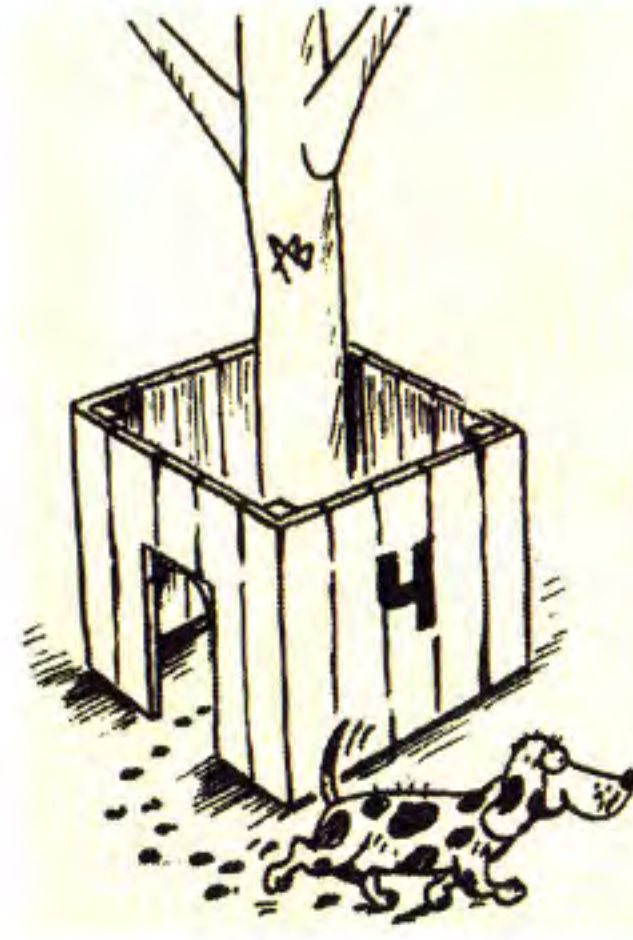
- Мій чоловік страшно ревнивий.
- Без жодних підстав?
- Е-е, ще тільки цього бракувало!

РАЗОМ

Три блондинки застрягли в ліфті. Гукають когонебудь на допомогу, але марно. І от найрозумніша з них каже:

- Найкраще буде, якщо гукнемо разом. І всі три крикнули: — Ра-азо-ом!

Підготував Д. МИТЮК.

Переходячи вулицю, я зауважив, що за мною ув'язався досить великий собака невизначеної породи. Спробував був прогнати його, але марно: собака простував за мною. Я збагнув, що причиною такої прив'язаності був не стільки я сам, скільки ковбаса у кишені мого пальта.

— Їж, негіднику, — сказав я і кинув йому ковбасу. — Жери, бодай би ти удавився, — уже зі злістю додав я, йдучи геть од нього.

Але відійшов не далеко: через квартал він за рогом уже наздогнав мене.

— А чорт би тебе взяв! Чого тобі треба? Відчепись, у мене вже нічого нема!

Я не знав, що робити. Ото й зайшов у ресторанчик, щоб випити чашку кави та поміркувати, як позбутися свого переслідувача. Повісивши пальто на вішалку, присів до столу.

— Будь ласка, каву, — замовив офіціантові.

— Мушу вам сказати, пане, — сказав той, переводячи погляд на собаку, який увівся біля вішалки і, наче загипнотизований, дивився на моє пальто, — що собакам вхід у нас заборонений.

- Це не мій собака, — сказав я.
- Чий же тоді?
- Не знаю. У кожному разі не я його хазяїн.
- Але він сидить коло вас.

- То прибруда, — пояснив я.
- Але я сам бачив, як ви зайшли разом із ним, — сердито сказав офіціант.
- Не я із ним, а він зі мною! — поправив я.
- Нема різниці.
- Не кажіть, — заперечив я. — Це дуже велика різниця.

Рольф ПЕСТЕР

ПРИВ'ЯЗАНІСТЬ

Офіціант сердито нахмури брови і з притиском наполіг:

- Є різниця, чи нема, а пес повинен залишити заклад.
- Не заперечую, — погодився я. — Скажіть йому про це самі.
- Офіціант зі злістю подивився на мене.
- Ваші жарти недоречні, залиште їх при собі. І взагалі у мене нема жодного бажання сперечатися з вами. Вас не обслужать, поки не виведете собаки.
- До біса! То не мій собака! — закричав я. — Можете ви довести, що він мій?!
- А як ви доведете, що він не ваш?!
- заперечив офіціант.

Хотілося мені іще щось сказати, але... зірвався з-за столу, мовчки взяв своє пальто і вийшов. Собака поплентався за мною.

Спробував я іще в трьох місцях замовити собі кави, та щоразу через клятого собацюру опинявся на вулиці. І тут раптом сяйнула рятівна, як здалося, думка.

— Зачекай-но, — радісно потер я руки, — зараз я тобі покажу, хто із нас хитріший.

Я знайшов два ресторанчики-сусіди. Зайшов у перший, — то був великий ресторан, де офіціантам ніколи дивитися за кожним відвідувачем, — залишив своє пальто на вішалці і швиденько вишмигнув звідти... Похапцем оглянувшись, переконався, що вчинив правильно: собака залишився сидіти коло пальта.

Тоді я зайшов у сусідній ресторанчик і вже без жодних перешкод замовив собі каву. Пив і спокійно роздумував над тим, що ж може коїтися там. Рано чи пізно собаку помітять і проженуть. Потім я вийду і рушу своєю дорогою.

Через годину розрахувався і пішов до того ресторану. Обережно відчинив двері... і заляк.

Собаки не було. Це точно. Але пальта — теж.

З німецької переклав Ігор АРТЕМЧУК.

ПЕРЕЦЬ № 9 (1530)

Головний редактор
Михайло ПРУДНИК.
Редакційна колегія:
Микола БОСАК
(відповідальний секретар),
Анатолій ВАСИЛЕНКО,
Павло ГЛАЗОВИЙ,
Юрій ІЩЕНКО,
Олексій КОХАН
(головний художник),
Дмитро МОЛЯКЕВИЧ,
Іван СОЧИВЕЦЬ.

Засновники:
видавництво «Преса України»
та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано
Держкомітетом
по пресі України.
Свідоцтво КВ №736
від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди
поділяє думку автора.
Листи, рукописи, малюнки
не рецензуються
і не повертаються.
При передруку посилання
на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів!
Для своєчасного отримання
гонорару прохання разом
із творами надсилати
свій ідентифікаційний номер.

Здано до набору 07.08.2003.
Підписано до друку 03.09.2003.

Формат 70x108^{1/8}.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 11870 прим.
Зам. 0110309.

Ціна договірна.
© «Перець» 2003 р.
Заснований у 1922 р.
Видається з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції:
03047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Телефони:
приймальні 454-82-14,
факс 234-35-82.
художнього відділу
454-81-24.

З питань реклами
і розповсюдження журналу
звертатися за телефонами:
454-81-15, 454-81-38.

Internet: <http://uamedia.visti.net/perez/>

Для телеграм:
Київ Перець.

Державне видавництво
«Преса України».
03047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

16 СТОРІНКА

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Усі гроші лишилися в тумбочці, що ж ми тепер на Канарах робитимемо?

Георгій МАЙОРЕНКО

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

Владислав ШИРЯЄВ

Олександр МОНАСТІРСЬКИЙ

Олексій КОХАН

Володимир АДАМОВИЧ

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Радна САХАЛТУЄВ (тема Анатолія Василенка)

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятника)

УВАГА! УВАГА! РОЗПОЧАЛАСЯ ПЕРЕДПЛАТА НА 2004 РІК!
 Журнал «Перець» — одне з небагатьох видань України, яке виходить лише на кошти читачів.
НЕ ЗАБУДЬТЕ ПЕРЕДПЛАТИТИ ЙОГО НА НАСТУПНИЙ РІК!
 Будемо щиро вдячні, якщо порадите це зробити і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам...
БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:
<http://peres-ua.livejournal.com>